

ΣΤΟΡΓΗ ΘΕΙΑΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ.

Ἰδὲ φιλόστοργον μητέρα ὑπὸ τῶν ἑαυτῆς περικυκλωμένην τέκνων· μ' εὐσεβῇ τρυφερότητα στρέφει περίτ' τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἀναλύεται ἀπὸ μητρικὴν ἀγάπην. Τὸ μὲν φιλεῖ ἐπὶ τῆς παρειᾶς, τὸ δὲ σφίγγει ἐπὶ τοῦ στήθους· τοῦτο καθίζει ἐπὶ τοῦ γόνατος, τὸ ἄλλο ἐπὶ τοῦ ποδός. Ἐνῷ δὲ, ἀπὸ τὰ κινήματα, τὰ φελλίσματα, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν καταλαμβάνει τὰ πολυάριθμά των ζητήματα, εἰς τὸ μὲν ρίπτει ἐν βλέμμα, εἰς τὸ δὲ λαλεῖ μίαν λέξιν· καὶ εἴτε συγκατανεύει, εἴτε ἀρνεῖται, μειδιᾷ ἢ ὀργίζεται, τὸ πᾶν γίνεται μὲ τρυφερὰν ἀγάπην. Τοιαύτη εἶναι ἡ Πρόνοια εἰς ἡμᾶς, καίτοι ἀπείρως ὕψηλὴ καὶ φοβερά· ὁμοιοτρόπως ἐπαγρυπνεῖ, παραμυθοῦσα τούτους, προδλέπτουσα δι' ἐκείνους, ἀκροαζομένη ἀπαντας, καὶ βοηθοῦσα ἕνα ἕκαστον· ἂν δέ ποτε ἀρνηταί τὴν αἰτουμένην χάριν, ἀρνεῖται διὰ νὰ παρακινήσῃ εἰς θερμοτέρας ἱκεσίας· ἢ ἂν φαίνεται ἀρνούμενη ἀγαθόν τι, καὶ αὐτὴ ἡ ἀρνήσις ἀποβλέπει πρὸς ὄφελος.

ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ.

«Πιάσατέ τον! Πιάσατε αὐτὸν τὸν σκύλον! Ἄχ, μᾶς ἤρπασε τὸ ψωμί καὶ ἔφυγεν! ἐφώναζεν ὁ Μαστρογιάννης τρέχων κατόπιν ἐνὸς σκύλου.»

«Ὑπομονή, τί νὰ γείνη· καλὸν ἦτο νὰ μὴ γείνη· ἀλλ' ἀφοῦ ἔγεινεν, ἅς νηστεύσωμεν καὶ ἡμεῖς μίαν ἡμέραν,» ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος.

Ὁ Μαστρογιάννης εἶχεν ἀγοράσει ἕναν ἄρτον καὶ ὁ Πέτρος μίαν βέργαν καὶ ἐσυμφώνησαν νὰ συγγευματίσωσιν· ἐνῷ δὲ ἡτοιμάζοντο νὰ κα-

θίσωσιν εἰς τὴν λιτὴν των τράπεζαν, ἤλθεν εἰς σκύλος κρυφίως καὶ ἀρπάξας τὸν ἄρτον ἔφυγε τρέχων εἰς τὴν καλύδην τοῦ κυρίου του. Ὅτε δὲ ἔφθασεν ἐκεῖ ἔθεσε τὸν ἄρτον εἰς τοὺς πόδας τοῦ μικροῦ του κυρίου Ἰακώβου καὶ ἤρχισε νὰ πηδᾷ καὶ νὰ σείη τὴν οὐρὰν του, ὡς ἂν εἶχε πράξῃ μέγα τι ἀνδραγάθημα. Ὁ μικρὸς Ἰακώβος λαβὼν τὸν ἄρτον ἐχάρη καὶ ἐπήνεσε τὸν σκύλον του, εἰπὼν, «Ἰδέ, μήτηρ, ὁ Κάρολος μᾶς ἔφερεν ἕνα ἄρτον. Πόσον καλὸς σκύλος εἶναι!

«Ἀλλὰ φοβοῦμαι,» ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ του, «μήπως τὸν ἔκλεψε, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω κλεμμένα πράγματα εἰς τὴν καλύδην, καὶ στὰν ἀκόμη ὁ κλέπτης ἦναι σκύλος.» Ἐπειτα στραφεῖσα πρὸς τὸν σκύλον, «Κάρολε,—εἶπε,—μήπως ἔκλεψες τὸν ἄρτον;»

Ὁ σκύλος ἐξάρωσε καὶ καταβιβάσας τὰ ὦτα καὶ τὴν οὐρὰν ἐτράπη εἰς φυγὴν.

«Μήπως ἔκλεψας τὸν ἄρτον τοῦτον, Κάρολε.» ἐφώναζεν ὁ Ἰακώβος πρὸς τὸν σκύλον· «ἐλθὲ καὶ εἰπέ το εἰς τὸν κύριόν σου, καὶ αὐτὸς θέλει ζητήσῃ ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου ἐν κόκκαλον διὰ σέ.» Ὁ Κάρολος ἐπέστρεψε καὶ ἐκύτταξε πρῶτον τὸν Ἰακώβον, δεύτερον τὸν ἄρτον καὶ τελευταῖον τὴν μητέρα τοῦ Ἰακώβου.

«Πρέπει νὰ δώσῃ ὁπίσω ὁ Κάρολος τὸν ἄρτον,—εἶπεν ἡ μήτηρ τοῦ Ἰακώβου,—καὶ πιστεύω ὅτι θέλει ὑπακούσει, ἂν ὑπάγῃς μετ' αὐτοῦ.»

Ὁ Ἰακώβος λαβὼν τὸν πῖλόν του ἐκ τοῦ ξύλου ὅπου ἐκρέματο, εἶπεν εἰς τὸν σκύλον του· «Ἐλθὲ, καλὲ μου σκύλε, Κάρολε, ἐλθὲ καὶ ἅς ἀποδώσωμεν τὸν ἄρτον εἰς τὸν κύριόν του, καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν θὰ σὲ φιλοδωρήσω μὲ ἐν κόκκαλον.» Ὁ Κάρολος κατὰ πρῶτον ἐδίσταζε καὶ ἐπροσποιεῖτο ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ σηκώσῃ τὸν ἄρτον, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Ἰακώβος ἐπέμενε καὶ μάλιστα ἠπειλεῖ ὅτι ἤθελε τὸν τιμωρήσει, ὑπήκουσε καὶ τὸν ἔλαβε. Προπορευόμενος δὲ τοῦ Ἰακώβου, ἔφθασε μετ' ὀλίγον πλησίον τοῦ ἐργαστηρίου, ὅπου ὁ Μαστρογιάννης καὶ ὁ Πέτρος ἐκάθηντο τρώγοντες καὶ ἀφῆκε κρυφίως εἰς τοὺς πόδας των τὸν ἄρτον.

«Μπα! κύρ σκύλε· μᾶς ἐπιστρέφεις λοιπὸν τὸν ἄρτον!» ἀνεφώνησεν ὁ εἰς. «Σὺ, βλέπω εἶσαι τίμιος σκύλος, τιμιώτερος ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους.» Ἐπειτα δὲ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Ἰάκωβον Σὺ εἶσαι Ἰάκωβε; ἀνεφώνησεν. Ἰδικός σου εἶναι ὁ σκύλος; Διὰ τί δὲν ἐκράτησες τὸν ἄρτον;»

«Διότι ἐνομίσαμεν ὅτι ὁ Κάρολος τὸν εἶχε κλέψει, καὶ ἡ μήτηρ μου δὲν θέλει νὰ ἔχη κλεμμένα πράγματα εἰς τὴν καλύδην,» ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος.

«Ἀλλὰ σὺ φαίνεσαι ὅτι πεινᾷς, διὰ τί δὲν ἔτρωγες ἀπὸ τὸν ἄρτον, καὶ νὰ δώσης ἐν τεμάχιον καὶ εἰς τὸν σκύλον σου;»

«Πῶς ἡδυνάμην νὰ τὸ κάμω! Κατ' ἀρχάς, ὅτε ὁ Κάρολος ἔφερε τὸν ἄρτον ἡμεῖς τὸσον πεινασμένοι, ὥστε δὲν ἐσυλλογίσθημεν ὅτι τὸν εἶχε κλέψει· κατόπιν ὅμως τὸ ἐννόησα καὶ ἠνάγκασα αὐτὸν νὰ τὸν ἐπιστρέψῃ, ἂν καὶ δὲν ᾔθελεν.»

Οἱ δύο ἐργάται συνεννοηθέντες διὰ βλεμμάτων ἔδωκαν εἰς τὸν Ἰάκωβον ὀλίγα χρήματα διὰ νὰ ἀγοράσῃ ἄρτον, τὸν δὲ κλαπέντα ἄρτον δὲν ἐδέχθησαν, ἀλλὰ τὸν ἔδωκαν εἰς αὐτὸν διὰ τὸν σκύλον του, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς τιμιότητός του.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπιστρέφων εἰς τὴν καλύδην του ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ καθὼς εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς τὸν σκύλον του, ἐζήτησεν ἐν κόκκαλον δι' αὐτόν· διηγηθεὶς δὲ εἰς τὸν ξενοδόχον τὴν ἱστορίαν τοῦ ἄρτου, τὸσον τὸν εὐχαρίστησεν, ὥστε οὗτος τοῦ ἔδωκε καὶ ἐν κομματίον χοιρομηρίου. Ὁ Ἰάκωβος ἐπανελθὼν εἰς τὴν καλύδην του ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ὄσας τροφὰς ἡδύνατο νὰ σηκώσῃ εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ οὕτως ἐδείπνησε πλουσιοπαρόχως μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς μικρᾶς ἀδελφῆς του.

«Πρέπει νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Κάρολον διὰ τὸν καλὸν τοῦτον δαίπνον,» εἶπεν ὁ Ἰάκωβος πρὸς τὴν μητέρα τιν· ἀλλὰ σκεφθεὶς ἐπὶ μικρόν, «Ὅχι» εἶπε, «νομίζω, ὅτι ἀντὶ τούτου πρέπει νὰ εὐχαριστήσωμεν σέ, ἀγαπητὴ μητέρα, διότι, ἂν σὺ δὲν μας ἐδίδασκες νὰ ἡμεθα τίμιοι, δὲν ἡθέ-

λαμεν ἐπιστρέφει τὸν ἄρτον, οὐδὲ ἠθέλαμεν ἔχει τοὺς δύο τούτους ἄρτους καὶ τὸ προσφάγιον.»

«Ἡ καλλιτέρα πολιτικὴ εἶναι ἡ τιμιότης.»

ΚΑΛΟΝ ΑΝΤΙ ΚΑΚΟΥ.

«Σὲ παρακαλῶ, μητέρα, σήμερον νὰ μοῦ δώσης ὁ ὅ ο μῆλα διὰ προσφάγιον.» εἶπε πρωϊαν τινὰ ἡ μικρὰ Ἀννα πρὸς τὴν μητέρα της, «διότι σκοπεύω νὰ δώσω ἐν ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν Ἰωάνναν.»

Εὐχαρίστως, θύγατερ· ἀλλὰ διὰ τί θέλεις νὰ δώσης ἐν ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν Ἰωάνναν;» ἠρώτησεν ἡ μήτηρ.

«Διότι,» ἀπεκρίθη ἡ Ἀννα, «χθὲς αὐτὴ ἔκλεψεν ἀπὸ τὸ καλάθιον τὸ μῆλον, τὸ ὅποιον μοῦ ἔδωκας καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ δοθῇ εἰς αὐτὴν ἀφορμὴ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν κακὴν ταύτην πράξιν καὶ σήμερον. Ἡ διδασκάλισσα μᾶς εἶπεν ὅτι τότε προσευχόμεθα εὐκρινῶς λέγοντες, «Καὶ μὴ φέρῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ὅταν προσπαθῶμεν ὄχι μόνον ἡμεῖς νὰ ἀποφεύγωμεν πάντα πειρασμόν, ἀλλὰ καὶ νὰ βοηθῶμεν καὶ τοὺς ἄλλους νὰ μὴ ὑποπίπτουν εἰς πειρασμόν.»

Ἡ μικρὰ Ἀννα λαβοῦσα τὰ δύο μῆλα ἔδωκεν ἐν ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν Ἰωάνναν· αὕτη ὅμως μετ' ὀλίγον τὸ ἐπέστρεψεν εἰποῦσα, «Πάρε το ὅπισω, ἀκριβὴ μου Ἀννα, διότι ἐπιθυμῶ διὰ τούτου ν' ἀντικαταστήσω ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον χθὲς σοὶ ἔκλεψα.»

Ἡ μὲν Ἰωάννα ἔκτοτε ἔπαυσε νὰ κλέπτῃ, ἡ δὲ Ἀννα διὰ τῆς ἀγαθῆς αὐτῆς ψυχῆς ἔτρωσε τὴν φιλην της.